

# Až vykoukne duha

Petr Valášek

Paddyho tvář ozdobená dvoudenním strništěm byla vzteky celá rudá, takže v zeleném lepríkónském obleku vypadal jako přerostlá jahoda v trávě.

„...a v té poslední hře, to bylo co? Jak jsi mi mohla složit tu jetelovou šestku? Vždyť ti muselo být jasné, že prohraješ! A mně jsi tím zkazila kartu!”

Shauna už přes slzy ani neviděla: „Když on mi Ricky slíbil, že se budu moct přestěhovat do opravdické jeskyně s opravdickými krápníky, když mu pomůžu vyhrát.”

„Cože? Takže jste se na mě domluvili? Takže ty nejsi blbá, ty jsi prostě zlá!”

„Mně je to vážně moc líto, Paddy! Nevě-š-kyt-nevěděla jsem, že tě obere o celý hrnec zlata.”

„Nevěděla, nevěděla,” bručel Paddy, který se na ufnukanou bání nedokázal dlouho zlobit.

„Dobře víš, že když je nad Brnem duha, musím na konec dát hrnec plný zlatáků. Víš, co mi provedou, až bude –” Paddy se podíval na své předpovědní cibulové hodiny „– v sobotu duha, a ten hrnec tam nebude?”

„Nevím, dají ti důtku?”

„Důtku! Pošlou mě na Maracaibo! Víš, co to je? Nevíš! Jezero v Jižní Americe, kde furt prší! Duha každých dvacet minut! Víš, jak dlouho tam lepríkón vydrží, než ho odvezou úplně vyřízeného? Dva měsíce, maximálně!”

„Ježíš, tak to jsem nevěděla, promiň!”

„No, nevěděla! Tys toho, koukám, nevěděla hodně! A věděla jsi vůbec něco?”

„No, věděla jsem, že Ricky vytáhne odněkud sedmé muchomůrkové eso, když v balíčku je jich jenom šest.”

„Počkej, takže on ještě k tomu švindloval?”

Teď pro změnu nevěděl Paddy. Nevěděl, na koho má být našťvaný dřív. Dublinský lízaný se hraje s třemi sty dvanácti kartami, není možné si zapamatovat, kolik už kterých karet šlo. Proto jsou všichni lepríkóni, bání, druidi, goblini, nixeni, dryády i hobiti odjakživa vychovávaní k čestné hře a podvod v lízaném se neodpouští. Ale ten parchant Ricky se nezastaví před ničím, jenom aby konečně vyšplouchl Paddyho z teplého místa lepríkóna pro Brno-město. A teď do toho zatáhl ještě chuděru Shaunu.

„A ještě něco ti řeknu. Víš, kam tě to Ricky chce nastěhovat? Víš, kde jsou ty tvoje krápníkové jeskyně?”

„V Brně?”

„Prdlajs v Brně. V Moravském Krasu, okres Blansko! Ricky nás chce vyhnat z Brna!”

„No počkej, Blansko, to ne! Paddy, udělej něco! Já na Blansko nejsem připravená!”

Shauna s Paddym zatrásla, ale jeho hlava už jela na plné obrátky. Potřebujou ty prachy zpátky. A taky potřebujou s Rickym zatočit tak, že na to do smrti nezapomene. Ale jedno po druhém. Nejdřív peníze.

„Něco bych měl. Ale ty teď budeš dělat, co ti řeknu.”

—

Strážmistr zhluboka vydechl a posunul si brýle ke kořenu nosu. Zažil toho na služebně hodně, ale takové exoty ještě neviděl. Skrček v ušmudlaném zeleném saku někde z minulého století, ze zablácených tenisek se mu klubou prsty v tlustých ponožkách, očividně bezdomovec, a pěkně nalitej. Táhne z něho rum, tabák, a tak dva týdny nemyté chlapské pižmo. A ta jeho holka nebo co to je, mladá, ale hubená jak párky z Kauflandu, vlasy jí chtějí utéct z hlavy na všechny strany, a ještě k tomu je naboso a v noční košili. A brečí. A ty jejich mimózní kecy! Co s nimi?

„Tak znova: jmenujete se Patrick, ale příjmení nemáte.”

„Jo.”

„Občanku taky ne. Ani pas. A prodáváte tabák z vaší kouzelné bezedné tabatěrky.”

„Přesně tak, pane strážník.”

„A do té tabatěrky se ten tabák dostane jak?”

„No tak to je to kouzlo, logicky.”

Logicky. Dva bezdřáci nabízejí smradlavou řezanku jako tabák lidem na Zvonařce. Logicky. V klobouku mají sedmadvacet korun, půl eura, osm barevných céček a zicherhajcku. Logicky. Nic takového. Pošupou okamžitě do Černovic na záchytku a nejspíš si je tam nechají v blázinci.

—

Paddy, zahalený v bílém županu, se procházel po pokoji léčebny a přemýšlel. Shauna byla skvělá pomocnice, kšeft s tabákem kvetl, jedna hrst za černodolar. Pacienti jim tabák rvali z ruky. Měli už skoro šest set černodolarů, což bylo v kurzu jedna ku jedné šest set zlatých mincí, takže jim do plného hrnce – rovné tisícovky – chybí už jenom čtyři sta. Pozitíí má být duha a pozitíí je taky pustí domů. To by mělo vyjít tak tak. Do pokoje vešla Shauna s nějakou slečnou.

„Libuško, to je Paddy. Má tabáku, kolik potřebuješ. Paddy, tohle je Libuška”

„Tak kolik to bude? Hrst je za dolar, za čtyři jedna zdarma.”

„Já jdu dneska domů, tak bych potřebovala zásobu. Co takhle tisíc hrstí? Uděláš mi cenu?”

Paddymu poskočilo srdce. Tisíc hrstí! Hrncel bude plný!

„Tisíc hrstí, to máme...za čtyři sta černodolarů”

„Tak jo, syp to tady,” nastavila Libuška nemocniční pytel na špinavé prádlo. Paddy obrátil tabatěrku vzhůru nohama a nechal její nekonečný obsah sypat do pytle. Libuška zatím odpočítávala desetidolarové bankovky.

„...třicet vosum, třicet devět...sakra, jedna chybí. Moment.” Vytáhla z kapsy obdélníkový kus papíru, podložku a psací pero a začala naučenými tahy svižně kreslit novou bankovku. Na papír přibývalo panorama černovického areálu, portrét stavitele Josefa Arnolda i číslice a písmena označující nominální hodnotu. Bankovka byla k nerozeznání od ostatních.

„Počkej, ty si je kreslíš?”

„No jasně! Všechny jsou moje ruční práce!”

„Takže ty takhle za minutu vysypeš bankovku v hodnotě deseti zlatých mincí?”

Libuška se začala smát: „Co to plácáš, trpajzliku? Jakejch zlatejch mincí? Tydle dolary maj hodnotu přesně nula celá nula, když vopustí bránu šaškecu, ty trumbero! Ty bys tady měl ještě pobejt!” Paddy si pomalu sedl na postel, tabák z tabatěrky se začal sypat na podlahu a zasypával mu nemocniční bačkory. Koutky úst měl povislé jako kokršpaněl nakopnutý do zadku, a oči se mu leskly. Z tohohle se jen tak nevyhrabe. A teď není řeč o tabáku, kterého měl už po kotníky.

—

Přece musí existovat cesta. Přece se teď nevzdají. Mysli, Paddy, mysli, to ti vždycky šlo! Ale v hlavě se mu pořád jen přehrávala scéna, jak Libuška kreslí nádhernou novorenesanční budovu léčebny, zpaměti, se všemi detaily. Počkat, to je ono!

„Libuško, ty máš dobré oko na detaily, že jo?”

„No jo, říká se to vo mně.”

„A nechtěla by sis v sobotu udělat výlet na Stránskou skálu?”

—

Ze štol pod Stránskou skálou se do dálky ozýval halas a křik skvělé sobotní zábavy. Hostinský O’Borra nechápavě kroutil hlavou. Občas míval o víkendu ve své krčmě slušně živo, ale tohle bylo něco. Nejmní dvě stě bytostí z Brna i z okolních okresů, vlkodlaci, hejkalové, báníš, elfové, všichni jedli, pili, řvali jeden přes druhého. Ale středem pozornosti byli ti dva leprikóni. Seděli u stolu už dvě

hodiny a hráli ten svůj irský karban. Minulý týden tady ti dva taky hráli, jeden odcházel dost naštvaný. Ta bábš s nimi byla taky, ale ta druhá je tu nová.

„Hele, Fitz, proč přišlo zrovna dneska tolik lidí?“ zeptal se druida, který nevzrušeně nasával na baru.

„Támhle Paddy s Rickym hraje dost velkou hru, tak se to rozkřiklo. Nikdo si to nechce nechat ujít.“

„A o co hrajou?“

„Paddy chce zpátky vyhrát hrnec zlata, co prohrál minule, a tak vsadil – teď se podrž – lepríkónský opasek!“

„Lepríkónský opasek! Vždyť bez něho prostě zmizí!“

„Právě. Proto je tady každý, kdo má nohy. Dívej, tohle vypadá na poslední hru.“

—

Paddymu tekly po čele řeky studeného potu. Balíček karet byl už odehraný, v ruce měl každý posledních pět karet a na stole byly skoro všechny žetony. Tohle může být Paddyho poslední hra. Co hra, může to být úplně poslední věc, kterou v životě udělá, pokud ho Ricky porazí. Na ruce má skvělou kartu, Prasečák: čtyři žaludové kance a eso. Větší jsou už jenom dvě kombinace. Veverka, tedy pět šiškových dam, ale to Ricky nemá, protože nejmín dvě dámy drží Shauna. A pak Rickyho oblíbená, Houbař: postupka v muchomůrkách od esa. A to je právě ta potíž. Díval se po očku na Libušku, ale ta jenom soustředěně sledovala Rickyho.

„Sázím všechno,“ zvedl Paddy hlas. Celá štola naráz ztichla. Soupeři dorovnali. Tak, teď to přijde. Čas ukázat karty. Paddy ukázal svůj Prasečák a podíval se na Rickyho.

„Slušný,“ usmál se, „je to fakt smůla, s takovouhle kartou prohrát. Houbař!“ vyložil Ricky pět největších muchomůrek a začal se chechtat. Natáhnul se po Paddyho opasku, ale Libuška ho zarazila.

„Moment, to eso je falešný!“

„Pcha, co si to dovoluješ, ty náno? Můžeš to nějak dokázat?“

„Tak zaprvé, jedno eso šlo už v sedmý hře.“ Libuška sáhla na jistotu do hloubi kupky odehraných karet a sebejistě obrátila lícem nahoru muchomůrkové eso.“

„No a? Je jich tam přece šest,“ bránil se Ricky, ale hlas se mu už trochu třásl.

„V jedenáctý pak šly hned dvě.“ Jak mluvila, Liduška rovnou naslepo otáčela další esa.

„Další dvě skládala Shauna v sedmnáctý, a ještě jedno Paddy minulou hru. Takže tohle je sedmý a vytáhl jsi ho zpod ubrusu před třema minutama a dvaceti sedmi sekundama, když se Paddy čučel na hodinky.“ Ve štole to hučelo jako v hnízdě harpyjí. Všichni křičeli, hučeli a bučeli na Rickyho, někteří na něj i házeli odpadky nebo lili pivo. Za chvíli to nevydržel a utekl z hospody ven.

„Libuško, ty jsi zlato,“ rozzářil se Paddy a chystal se ji obejmout. Má zpátky svůj opasek i hrnec zlata. Navíc Ricky se už v Brně nemůže ukázat.

„Počkej s tím, myslím, že tě čeká ještě jedno překvapení, jestli jsem správně počítala. Shauno, můžeš vyložit karty?“

Jedna, druhá, třetí šišková dáma. Čtvrtá. A ještě jedna. Veverka. Shauna se na Paddyho šibalsky usmála. Vyhrála.

—

V malinké kuchyni poskakoval nervózně Paddy od ohniště k peci a zpátky. Musel hlídat míchaná koroptví vajíčka, ale taky nesměl připálit čerstvé kaštanové houstičky! Jestli Shauna nebude se snídání spokojená, tenhle den se prostě nebude počítat a bude chybět zase celých třista pětasedesát dní, než splatí svůj opasek a hrnec zlata a nebude si je muset od Shauny pronajímat. A taky, když se Shauna dobře nají, tak aspoň nebrečí a občas se na Paddyho i usměje. Možná by se Paddy mohl přestěhovat někam blíže k Shauninu doupěti a občas by se mohli třeba večer někam projít. Možná. Paddy naložil snídani na talíř a na chvíli se zasnul. Venku se konečně dešťové mraky trochu rozestoupily a na moment vysvitlo sluníčko.

„Sakra, duha!“ zakřičel Paddy, popadl hrnec zlata a vyběhl ven.